

Arrest

nr. 129 265 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2014 werd aan verzoekers, onder een bijlage 13quinquies, het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen betekend. Dit betreft de thans bestreden beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt weergegeven. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster is inhoudelijk identiek. De motieven van de bestreden beslissing en luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In toepassing van artikel 75 § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam: G.

voornaam: G.

geboortedatum: 19.09.1985

geboorteplaats: Musaler

nationaliteit : Armenië

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toe te passen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

On 31/05/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het gevat van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van. 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft In het Rijk zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen,

Brussel, 10.02.2014

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie“.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat in casu om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.3. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15

december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

2.4. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 3 van het E.V.R.M. Dit middel ontleend aan hogere rechtsnorm wordt besproken.

2.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient de verzoekende partij te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

2.6. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, en bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat zij het enkel heeft over een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. De verzoekers verwijten de verwerende partij dat zij de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 3 van het EVRM zou geschonden hebben, nu de bevelen geen motieven bevatten omtrent artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verwijzen voor de schending van artikel 3 EVRM naar hun middelen uiteengezet tegen de beslissing van 26 september 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De Raad wijst er op dat het beroep, houdende een middel gebaseerd op de schending van artikel 3 van het EVRM, tegen deze voornoemde beslissing door de Raad verworpen werd in arrest met nr. 129.264 van 12 september 2013.

2.8. Verzoekers hun situatie werd bovendien reeds meerdere malen onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM. In het kader van hun asielaanvraag werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Met andere woorden, er werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 3 EVRM.

2.9. Verzoekers hun situatie werd in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, eveneens in het licht van artikel 3 EVRM onderzocht. Die aanvraag werd op 26 september 2013 evenwel ongegrond verklaard. Er werd geoordeeld dat *"niet bewezen (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk maakt op de richtlijn 2003/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."* Vanuit medisch oogpunt werd er geoordeeld dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

2.10. Gelet op de gebonden bevoegdheid, op het feit dat een beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen de ongegrondheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet schorsend werkt en op het feit dat hun situatie reeds werd onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM kon de verwerende partij hen terecht bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.11. Wat betreft verzoekers betoog aangaande het gebrek aan een effectief rechtsmiddel en hun verwijzing naar het arrest Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 van 6 juni 2013, geldt dat een beroep tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet schorsend werkt. Daarenboven geldt dat verzoekers steeds een procedure kunnen inleiden in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een eventuele daadwerkelijke verwijdering. In deze procedure kunnen zij tevens de schending van artikel 3 van het EVRM opwerpen.

2.12. Verzoekers geven in hun verzoekschrift bovendien niet aan op welke wijze precies artikel 3 EVRM zou geschonden worden door de bestreden beslissingen.

2.13. Zij beperken zich immers tot het verwijzen naar hun middelen die zij hebben uiteengezet tegen de beslissing van 26 september 2013 waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd en stellen vervolgens dat *"de kans reëel is dat de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter vernietigd zal worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (...)"*. De Raad wijst er op dat die middelen niet gericht zijn tegen de thans voorliggende bestreden bevelen. Van verzoekers, die een schending van artikel 3 EVRM dienen aan te tonen, mag worden verwacht dat zij in hun verzoekschrift aangeven waarom zij van oordeel zijn dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

2.14. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot loutere beweringen die zij niet staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Derhalve wordt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.15. De kritiek van verzoekers dat artikel 13 EVRM zou worden geschonden kan evenmin worden aanvaard. Betrokkenen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel zowel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, als tegen de ongegrondheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waardoor voldaan is aan artikel 13 EVRM.

2.16. Tenslotte dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing letterlijk vereist dat verzoekers het Belgische grondgebied evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, verlaten. Zij bepalen in dit stadium zelf hun bestemming, voor zover zij over de vereiste documenten beschikken en de in het bevel aangegeven landen niet betreden.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC